

VERSLAG van de najaarsreis naar Roemenië september 2019.

Allereerst bied ik mijn excuses aan, dat het verslag niet eerder is gemaakt.

Woensdagochtend 18 september vertrekken wij om 5.00 uur van huis voor de najaarsreis. Het weer is goed en dat maakt het reizen altijd een stukje aangenamer. Op de A35 aangekomen is het al behoorlijk druk en dat neemt uiteraard alleen maar toe. Tel daar het grote aantal wegwerkzaamheden bij op in Duitsland, dan wordt al snel duidelijk dat wij meer tijd nodig zullen hebben om bij Hotel Paprika (ons vaste overnachtingsadres) te komen. Uiteindelijk zal blijken dat wij 2 uur later dan gepland aankomen. Wij maken van oponthoud nooit een probleem, wat telt voor ons is het veilig aankomen.

Na de warme maaltijd, die we afsluiten met een kopje koffie, zoeken wij onze kamer op. Heerlijke nachtrust na een lange dag.

De volgende ochtend stappen wij, na een goed ontbijt, uitgerust weer in de auto op weg naar Oradea. In de buurt van Boedapest aangekomen gaat het mis, FILE. Lange tijd staan wij stil, soms kunnen we een paar meter opschuiven. Er zijn 2 ongevallen op de ring rond Boedapest gebeurd en dat eist zijn tol. De snelweg wordt afgesloten en iedereen moet er dus af. En iedereen betekent een enorm lint van vrachtwagens en veel personenauto's, alles wordt naar binnenwegen geleid waarop deze hopeloos verstopt raken. Met de later ook nog volgende wegwerkzaamheden gaat het ons uren kosten. De grensformaliteiten verlopen echter vlekkeloos, dus dat hebben wij weer gewonnen.

Wij komen aan in Oradea en worden zeer hartelijk begroet door Tavy en Ana Pantis. De komende dagen zullen wij bij hen logeren en dat is gezellig. Tavy kennen wij al vanaf ongeveer zijn 10^e jaar, doordat zijn vader Traian in die tijd onze contactpersoon was. Inmiddels is Tavy getrouwd en vader van een dochter en zoon. Blijkt weer eens te meer dat de jaren voorbij vliegen.

Na de maaltijd buigen wij ons over het programma voor de komende dagen. We bespreken de gezinnen in het sponsorprogramma en maken een schema. Later zal blijken dat onze wens om alle gezinnen te kunnen bezoeken gehonoreerd kan worden op één familie na, zij zijn naar het ziekenhuis met een zoon (voetbalongelukje).

De volgende ochtend gaan wij al bijtijds op pad. Ook Ramona de tolk sluit zich bij ons aan. Allereerst bezoeken wij een familie die, naast legio andere problemen, ook een groot verdriet met zich mee moet dragen. Hun kinderen zijn uit huis geplaatst door de Roemeense kindbescherming en dat is voor ouders natuurlijk verschrikkelijk, er is ook geen zicht op verandering. Na jaren van een ongeordend huishouden ziet het er, ondanks onze onverwachte komst, redelijk netjes uit in het huisje. Ze doen dus hun best hun goede wil te tonen.

Het blijkt ook, dat er opnieuw een baby op komst is. De moeder zal intussen zijn bevallen, maar het maakt ons een beetje ongerust hoe deze ouders met de zorg voor dit kindje zullen omgaan. Slechts de tijd zal het leren.

Aansluitend bezoeken wij de begraafplaats in Valea Mare om een bloemstukje op het graf van Irina Pantis te leggen. Zij was de steun en toeverlaat van haar man Traian in zijn pastorale werkzaamheden en altijd bereid iedereen te helpen die in moeilijke omstandigheden verkerend op haar pad kwam. Haar plotselinge overlijden enkele jaren geleden trof ons als een mokerslag. Traian en Irina hebben een speciale plek in ons hart, vanuit hun huis is het werk in Roemenië begonnen en niet meer opgehouden. Traian heeft ons geleerd, hoe te kijken naar de mens in nood en hoe je daarmee om kunt gaan. Zoon Tavy heeft zijn werkzaamheden overgenomen, hij is uit hetzelfde hout gesneden als zijn ouders.

Het volgende gezin dat wij willen bezoeken blijkt niet thuis te zijn. Zoals eerder genoemd, is de moeder afwezig vanwege een bezoekje aan het ziekenhuis met haar zoon. Later horen wij dat hij bij een voetbalongelukje een teen heeft gebroken. De vader van het gezin verblijft vanwege psychische problemen al vele jaren in een tehuis. Omdat de hierna volgende adressen in een heel andere richting liggen, is het niet mogelijk hen op een later tijdstip alsnog op te zoeken.

Weer in Oradea aangekomen gaan wij voor een korte onderbreking naar het huis van Lia Vinter. Zij heeft een lunch voor ons klaarstaan en tijdens het eten is er ook tijd om bij te praten. Lia is een grote steun voor Tavy, waar mogelijk bezoekt zij gezinnen om bijvoorbeeld boodschappen te brengen of andere hulp te bieden.

Wij bezoeken aansluitend een moeder die met haar volwassen zoon en dochter woont (3 kinderen wonen zelfstandig). Deze zoon en dochter hebben een licht verstandelijke beperking. Vele jaren woonde zij met haar man en deze "kinderen" in een éénkamerappartement, het was ontzettend krap en benauwd. Vanaf het moment dat haar man ernstig ziek werd kon hij ook alleen in deze ruimte op bed liggen.

Vorig jaar is hij overleden, wat betekent dat zij naast het verdriet ook een deel van het inkomen moet missen. En nu kwam ineens de eigenaar van het appartement vertellen dat zij moest verhuizen, omdat hij het appartement wil verkopen. En dat gaf een probleem, want de woningnood is groot in Oradea. Uiteindelijk heeft zij een andere woning kunnen vinden, een 2-kamer appartement. Het is lichter en ruimer, maar heeft als consequentie dat de huur verdubbeld is. Als alle vaste lasten zijn betaald is er bijna geen geld meer over om eten te kopen.

Alle reden dus om haar en haar gezin voorlopig in het sponsorprogramma te houden.

En dan rijden wij door naar een gezin buiten Oradea. Zij wonen in een oude, aftandse camper met hun kinderen. Vorig jaar heeft u in het verslag uitvoerig over hen en hun problemen kunnen lezen. Er is nu echter een lichtpuntje voor dit gezin. De ouders en de oudste zoon hebben werk gevonden in een hotel en daardoor een beetje inkomen. Ook komt het voor dat zij restanten van het eten mee naar huis mogen nemen. Eindelijk een positieve wending voor deze mensen. Voorlopig blijven zij nog in het sponsorprogramma, totdat zeker is dat zij in het hotel kunnen blijven werken.

Aansluitend bezoeken wij ouders die naast gezonde kinderen ook de zorg hebben voor twee zwaar gehandicapte kinderen. De vader heeft af en toe een beetje werk door in de omgeving bij boeren te helpen en met de hulp uit ons land redden ze het.

Maar nu dient zich een nieuw probleem aan. De zoon moet verplicht een identiteitsbewijs aanschaffen en dat zou eenvoudig moeten zijn. Echter, de eigenaar van hun woning wil absoluut niet dat het adres van de woning gebruikt wordt. Hij zal daar zeker zijn redenen voor hebben, maar brengt het gezin daardoor in moeilijkheden. Een ander huis huren is ook niet eenvoudig, omdat veel huiseigenaren hun bezit niet willen verhuren aan een gezin met gehandicapte kinderen (!).

Tavy zal uitzoeken of er een oplossing te vinden is.

Wij vertrekken naar een volgend adres. Hier woont een alleenstaande moeder met haar 3 kinderen. De moeder sukkelde met de gezondheid, waarschijnlijk hepatitis B. Er is nader onderzoek nodig om te kijken of de hepatitis actief is. In het ziekenhuis kan ze op de wachtlijst komen voor laboratoriumonderzoek, maar die wachttijd kan gemakkelijk oplopen tot 9 maanden. In een particuliere kliniek ben je snel aan de beurt, maar zijn de kosten voor eigen rekening en dat geld heeft ze niet. Af en toe heeft ze een werkadresje en probeert ze iets opzij te leggen. De kinderen gaan naar het speciaal onderwijs en dat heeft één voordeel: zij krijgen een maaltijd op school. Zij moet het toch alleen zien te rooien, niet eenvoudig.

Als laatste bezoeken wij deze dag het kindertehuis. Als altijd worden wij daar zeer hartelijk ontvangen. De jonge kinderen vertellen graag over school en zij doen het ook heel goed. Blij zijn ze met de truien die wij bij ons hebben en niet te vergeten met de schoolspullen. De "grote" jongens hebben hun opleiding afgerond. De één (Sylvester) werkt nu met Nelu Vinter in Italië, de ander (Ruben) wil wel graag werken in Oradea, maar de afstand per bus is groot en dus tijdrovend, bijna niet te doen op één dag. Tavy zal uitzoeken wat er mogelijk is. Ruben wil ook graag verder leren om zo meer kans te maken op de arbeidsmarkt en om eventueel ooit voor zichzelf te kunnen beginnen als kapper. Prachtige resultaten dus en dat allemaal dankzij de inspanningen van Corina, die als een moeder voor de jongens is.

En dan zijn we thuis bij Ana en schuiven aan voor de warme maaltijd. Na het eten bespreken we alles wat wij gezien en gehoord hebben. Het is belangrijk om dit heel zorgvuldig te doen, dat zijn wij ook aan u verplicht.

Na een goede nachtrust en een heerlijk ontbijt gaan wij weer op pad.

Het eerste bezoekje is aan een familie die nog altijd woont op een soort vuilnisbelt. De moeder is niet thuis, zij is naar de markt in de hoop daar wat voedsel te vinden. Er is grote onrust bij het gezin, want wat hen al jaren boven het hoofd hangt schijnt nu werkelijkheid te worden. Vele jaren is gezegd dat zij weg moeten van deze plek omdat er gebouwd gaat worden, maar gelukkig voor hen bleef het bij woorden. Een week voordat wij op bezoek kwamen is de politie gekomen met de mededeling dat het nu toch echt zo ver is. Tavy weet ook geen oplossing en wilde zondags voorbede doen voor hen in de kerk. Op dit moment weten wij dat zij nog op hun plek zitten, het is afwachten. Een kraakpand is in Roemenië bij wet onmogelijk gemaakt.

We gaan op pad naar een volgend adres, een eindje buiten de stad. Wij komen aan bij de familie en zien dat ook de zoon van dit bejaarde echtpaar, die met vrouw en kinderen naar Duitsland is vertrokken om te werken, daar staat met één van zijn kinderen. Hij voelt zich duidelijk ongemakkelijk dat wij eraan komen. Deze man en zijn gezin waren onlangs uit het sponsorprogramma gehaald vanwege de werkzaamheden in Duitsland. Het schijnt echter niet goed te gaan daarginds, problemen met het werk en ook met zijn vrouw. Hij vertrekt en wij merken aan de bejaarde vader dat hij heel ongerust en geëmotioneerd is. Ook staat hij voor een operatie aan een liesbreuk, deze zal in de week na ons bezoek plaatsvinden. We geven de zalf uit Almelo af voor de gehandicapte kleinzoon en wat geld voor de kosten van de operatie. Nog een korte tijd praten we en besluiten dan, gezien zijn onrust, dat het beter is te gaan en dat Tavy op een later tijdstip langs zal gaan om het verhaal te horen. Deze mensen hebben al zeer veel jaren een heel zwaar leven, triest.

We stappen weer in de auto op weg naar de jonge vrouw die al zo'n 20 jaar op bed ligt met een dwarslaesie. Haar moeder heeft, zoals altijd, een warme maaltijd voor ons bereid en deze gaat er goed in. Daarna gaan wij gezellig bij de jonge vrouw zitten, zij geniet enorm van onze bezoekjes. Op dit moment gaat het weer iets beter met haar. Zij was in het ziekenhuis opgenomen voor een gynaecologische operatie en dat is haar heel zwaar gevallen. Ze heeft enorme pijn gehad bij het van bed veranderen in de operatiekamer en ook bij de nazorg op de intensive care. In de loop van de jaren is haar lichaam ernstig vergroeid en eigenlijk weten alleen haar ouders hoe zij haar met de minste pijn kunnen verleggen en draaien. De pijn was op sommige momenten zo ondraaglijk, dat zij toen dacht dat het voor haar eigenlijk niet meer hoefde. En dat was in die 20 jaar nog bijna niet voorgekomen. Maar gelukkig gaat het op dit moment, al merken wij wel achteruitgang. Na een fijn gesprek en samenzijn moeten wij helaas weer afscheid nemen. Ze wil altijd graag dat wij bellen als wij weer veilig in Almelo zijn aangekomen en dat beloven wij ook nu weer.

Op weg naar het laatste adres van vandaag (ook het laatste in Oradea en omstreken) stoppen we opnieuw bij een begraafplaats. Na de dood van de vrouw van Traian mochten wij tijdens onze bezoeken aan Oradea logeren bij de schoonouders van Tavy. Na enkele jaren stierf totaal onverwacht de vader en ook dit overlijden was een grote schok. De verbondenheid die wij voelden met dit gezin was intens. Wij willen ook graag op zijn graf een bloemstukje neerleggen.

Even verderop stoppen wij bij het huis van de (overleden) ouders van het zojuist genoemde gezin, het waren de grootouders van Ana en Tavy. Het huis is nog in de familie en er is veel grond bij waarop o.a. aardappelen worden verbouwd voor mensen uit het sponsorprogramma die zelf geen grond hebben. We bekijken de nog aanwezige voorraad in de aardappelkelder, het ziet er zeer verzorgd uit.

Dan door naar het laatste adres, een gezin waarvoor een huis in aanbouw is. Zij worden geholpen door een soort van bouwploeg, allemaal vrijwilligers uit de kerk (Tavy inclusief). Het is prachtig te zien hoe het werk vordert en met hoeveel enthousiasme men voor elkaar klaar staat. Helaas zal het gezin er niet voor de winter invalt in kunnen trekken. Dat is jammer, want het "huis" waar zij nu in "wonen" is koud en tochtig. Maar goed, er is zicht op een beter bestaan.

Wij rijden terug naar Oradea en gaan met de gezinnen van Tavy en Ramona de toek in de stad pizza eten, even de gedachten op iets anders richten. De avond wordt nog gevuld met brainstormen over de bezoeken op deze dag en met tot slot een gezellig samenzijn.

De volgende ochtend zullen wij Tavy niet zien, hij moet in alle vroegte naar de kerk. Er is een speciale gebedsdienst, de moeders blijven dan thuis met de kinderen, zij gaan in de middag naar de dienst. Naar de mening van Tavy is deze dienst ook niet geschikt voor ons, zodat wij besluiten om op tijd te vertrekken naar Vestem (oostelijk van Sibiu) voor een bezoek aan Traian.

Een heel hartelijk onthaal wacht ons als wij tegen het eind van de middag arriveren in Vestem, hier zullen wij twee nachten verblijven en dan doorreizen naar Petrosani. Na de koffie en een heerlijke warme maaltijd bekijken wij het geweldige resultaat in de tunnelkassen achter in de tuin en wandelen we nog door Sibiu. De volgende dag nemen Traian en Livia ons mee de bergen in, een heel mooie tocht en een rustpauze in het programma van gezinnen bezoeken. Tegen tien uur zoeken wij het bed op, de volgende ochtend willen wij op tijd vertrekken. Na het ontbijt nemen we allerhartelijkst afscheid van Traian en Livia, hen wacht een drukke dag in de broodfabriek en ons wacht een aantal reizen naar Petrosani.

De reis verloopt voorspoedig en in de tweede helft van de middag arriveren wij bij Eugen en Lydia Stoica. Na het uitpakken van de bagage kunnen we aan tafel, veel hebben wij elkaar te vertellen. Eugen en Lydia hebben de afgelopen tijd ernstige ziekte meegemaakt met twee dochters en de zorgen zijn nog lang niet voorbij.

Na het eten bespreken wij de situatie van de te bezoeken gezinnen en maken een programma. Ook hier willen wij alle gezinnen bezoeken, een goede aanpak is dus belangrijk. En zo vliegt de avond voorbij.

De volgende ochtend brengen we na het ontbijt eerst de auto van de familie Stoica naar de garage, er is een probleem met de pomp. De garage ligt iets buiten Petrosani, in Petrila. Daarna ruilen wij onze auto om voor de Volkswagenbus van Eugen, zodat er "vracht" meegenomen kan worden. We pakken een tas in met fruit en drinken en gaan op pad, vandaag naar de meest veraf gelegen adressen. De canyon waar wij altijd doorheen moeten was jarenlang verschrikkelijk slecht om te rijden tot eindelijk werd ingegrepen. Nu is het wegdek fantastisch en de tocht tussen de hoge bergen schitterend.

Allereerste bezoeken wij een gezin dat opgenomen gaat worden in het sponsorprogramma. Het is een gezin met een zigeunerachtergrond. Het ziet er binnen in het zeer armzalige huisje netjes uit, ook de kinderen hebben schone kleren aan.

Deze familie heeft groot verdriet te verwerken. Zo'n 6 weken voor ons bezoek is de moeder bevallen van een dochtertje. Maar zo verschrikkelijk, op dezelfde dag overleed door ziekte een zoontje van 5 jaar, de helft van een tweeling. De kinderen in de kamer waren leuk aan het spelen, alleen het tweelingbroertje zat met een strak gezichtje in een hoekje. Hij zag er zo verdrietig uit en begrijpt natuurlijk ook niet waar zijn broertje is. En ineens is er wel een ander kindje, een baby-meisje. Dit is niet uit te leggen

Deze familie heeft dringend hulp nodig en zal ook begeleiding krijgen vanuit de kerk. Ook willen vrijwilligers uit de kerk helpen het huisje tochtvrij te maken en op te knappen. En met steun uit ons land moet het mogelijk zijn deze familie vooruit te helpen.

We vertrekken uit Targu Jiu en houden een korte sanitaire stop bij een tankstation en drinken een kopje koffie uit de automaat, deze stop is vaste prik geworden als wij deze rit maken.

De familie wacht al ongeduldig op ons, onderweg wordt gebeld waar wij blijven. Ze zijn dolblij als wij arriveren. Allereerst moeten wij de pasgeboren biggetjes bekijken en ook zijn er kuikentjes uit het ei gekropen, prachtig om te zien. Wij lopen buiten een rondje om alle dieren te bewonderen, het is hun grote trots en een kostbaar bezit.

En zoals in Roemenië gebruikelijk, als je van ver komt staat er een maaltijd voor je klaar. Tijdens het eten bespreken wij de situatie van het gezin. De vader heeft lange tijd geholpen bij de bouw van een kerk, maar uiteindelijk kreeg hij daar geen geld voor. Zelfs bij de opening van de kerk werd zijn naam niet genoemd, terwijl hij elke dag aanwezig was (naast alle werk thuis op de boerderij) en ook zelfs sleutelbeheerder was. Alleen de namen van de "kopstukken" werden genoemd en daar heeft hij verdriet van. Heel jammer dat zulke dingen gebeuren.

Een zoon had werk gevonden op Mallorca, maar heeft tijdens het werk helaas een ongeluk gehad. En na opname in het ziekenhuis ontvangt hij een forse rekening en blijkt dat hij de ziektekostenverzekering niet goed geregeld had. Er wordt ter plekke gezocht naar een oplossing voor hem. Dit gezin heeft heel veel kinderen en dan merk je dat er altijd wel iets aan de hand is. Maar zij hebben een opgeruimd karakter en dat helpt als er problemen zijn.

Na het eten gaan wij op pad naar het volgende gezin. De moeder en enkele kinderen begroeten ons hartelijk. Ook hier maken wij eerst buiten een ronde om te bekijken wat zij aan het huisje hebben opgeknapt, het is voor hen zo belangrijk wat wij ervan vinden.

Er valt veel te bespreken. Vader heeft werk gevonden in Timisoara bij een bedrijf dat grondboringen verricht. Eens in de 3 weken komt hij met een bedrijfsbus naar huis samen met enkele collega's uit dezelfde omgeving. Met zijn inkomen kunnen zij zich goed redden, het is voor hen een verademing. Het is nog even afwachten of hij bij het bedrijf kan blijven, immers in de winter zijn grondboringen meestal onmogelijk in Roemenië. Ook hier staat een warme maaltijd voor ons klaar en bespreken we aan tafel hoe het verder zal gaan met de hulp. Ook brainstormen we nog uitgebreid over de studiemogelijkheden (en studiewensen) van de kinderen.

En dan is het tijd om terug te rijden naar Petrosani, waar wij laat in de avond aankomen. Onderweg hebben wij al het nodige besproken, het voordeel van een lange autorit. Thuisgekomen gaan we dan ook meteen naar bed, de volgende dag valt er nog genoeg te doen.

Na het ontbijt bezoeken wij allereerst een gezin buiten Petrosani. De vader heeft geen vast werk, maar kan af en toe in de buurt helpen op boerderijen. Het gaat redelijk goed met het gezin, maar het levensonderhoud blijft voorsnog moeilijk voor hen.

De vader laat ons zien wat hij maakt van houtsnijwerk, het is bijzonder mooi.

Wij opperen dat hij misschien werkstukjes kan verkopen, maar daar is hij niet zo zeker van. Het is een zeer tijdrovende hobby, die veel wordt bedreven in Roemenië en dat maakt de spoeling dun.

We rijden terug naar Petrosani en bezoeken daar de vrouw die al vele jaren zorgt voor kinderen met een rugzakje. Het lopen gaat voor haar steeds moeizamer en de noodzaak van een operatie komt dichterbij, maar brengt ook zorgen om de kosten mee. Wel heeft ze via de kerk een mevrouw gevonden die bereid is, als het zover is, voor de kinderen te zorgen op hun eigen plek. Er volgen de komende tijd een aantal onderzoeken voor de definitieve beslissing van een operatieve ingreep valt. We wachten af.

Een volgend adres. Daar woont een gezin waarvan een zoon van 14 jaar een aangeboren ziekte (groeiproblemen) heeft. De moeder vertelt om welke aandoening het gaat en thuisgekomen in Almelo hebben wij het uitgezocht en geconstateerd dat er weinig perspectief is voor hem. Zelf hebben wij een gezonde, zeer sportieve kleinzoon van 14 en dan valt het enorm grote verschil tussen de beide jongens extra op. We worden er een beetje triest van. Met een speciale kuur uit Amerika, vrij nieuw op dit gebied, wordt geprobeerd de groei te stimuleren. Maar de behandeling staat helaas nog in de kinderschoenen. De vader heeft nu werk en de moeder probeert met thuiswerk, zij kan prachtig breien, wat extra's te verdienen, Een ziek kind brengt door alle ziekenhuisbezoeken heel veel extra kosten met zich mee.

Eugen Stoica heeft de vorige avond heel laat bedacht dat Jerry wel weer eens een verhaal over de werkzaamheden van de Stichting en zijn beweegredenen zich voor dit werk in te zetten zou kunnen vertellen in de kerk. 's Nachts en in de vroege ochtend heeft Jerry een poging gedaan de te benoemen punten op papier te zetten, gelukkig hadden wij onze Engelse bijbel bij ons. Maar er was nauwelijks tijd voor voorbereiding. Uiteindelijk kwamen wij 's middags tegen half 6 thuis, snel verkleden, want de dienst begon om 18.00 uur. Tijd om te eten was er niet. Uiteindelijk is het allemaal prima verlopen, er stond een uitstekende Roemeense tolk paraat. Maar op zo korte termijn een "presentatie" bedenken is wel even heftig.

Na afloop van de dienst spreken we nog een aantal kerkgangers, brengen dan Lydia naar huis en gaan ons laatste bezoek afleggen. Het is dan inmiddels 21.30 uur (!). Mevrouw heeft een maaltijd voor ons klaargemaakt en deze laten wij ons, ondanks het late tijdstip, goed smaken.

Het is haar eindelijk gelukt een baantje te vinden. Ze werkt op een archief, waar stukken van scholen en instellingen worden opgeslagen. Het werk is een beetje saai, maar het betekent wel dat zij in haar eigen onderhoud kan voorzien.

Al geruime tijd is een heel groot gezin uit Petrosani uit het sponsorprogramma. De vader is huisman en sinds een aantal jaren heeft de moeder werk in Oostenrijk. De reisafstand was erg groot, zodat het voor haar niet mogelijk was haar gezin vaak te zien. Maar door hun spaarzaamheid kon het gezin nu verhuizen naar een woning in een plaats dichtbij de Hongaarse grens, een hele opluchting voor allen en speciaal ook voor de moeder. Dit gezin is een prachtig voorbeeld, dat jarenlange hulp uiteindelijk zijn vruchten kan afwerpen als er door de ouders zorgvuldig met die hulp wordt omgegaan.

En dan is onze laatste morgen in Petrosani alweer aangebroken. Na het ontbijt nemen we alle bezoeken van de vorige dag door en dan is het tijd om te vertrekken naar Timisoara. In deze plaats brengen we een bezoek aan iemand die geen financiële hulp meer nodig heeft, zij zit niet meer in het sponsorprogramma. Alleen ruimte om kleding te kopen is er nog niet. Gelukkig hebben wij voor haar uit Almelo een grote tas met kleding meegekregen. Dit gebeurt al enkele jaren zo, iemand heeft dezelfde maat en smaak, dus dat is fantastisch. Op dit adres blijven wij twee dagen logeren, wij zijn een klein beetje familie geworden.

Na het weekend vertrekken wij weer richting huis.
We mogen terugkijken op een heel goede reis met hoogtepunten, maar ook zeker dieptepunten.
Hulp blijft nog altijd broodnodig.

Hartelijke groet voor u allen, mede namens Jerry,
Lineke van den Bos